

Мъченическата кончина на отец Иван от Ихтиман

Свещеник Иван Стоянов Хаджийски произлиза от видния род Хаджийски. Родословното дърво на този голям род е направено от Петър Хаджийски, професор в Сорбоната - Париж. От този род са излезли много видни интелектуалци. Родоначалникът е Мите Мутафчийски, който бил ханджия в София. Синът му Георги Митов, роден пред 1825 г., ходил на поклонение на Божи гроб и оттогава всички потомци приели името Хаджийски.

Материалното разорение на Хаджийския род дошло по време на Освободителната война през 1877 г. Турците взели конете на ханджията и разграбили всичко в хана. След това Стоян Хаджийски се преселил в Ихтиман. Там се родил бъдещият бележит свещеник Иван Хаджийски. А родът, който дал много адвокати, археолози, биохимици, дал и един духовник.

Отец Иван е роден през 1916 г. Имал сестричка Ана, която починала на 15 години. От втория брак на баща му Иван имал сестра, Милка, която сега е на 90 години и живее в София, омъжена е за Асен Г. Гълъбов – бивш консул.

Първоначално отец Иван учил в Ихтиман. От малък показал склонност към духовен живот. Завършил Софийската духовна семинария. После учил в Духовната академия – София, но не завършил висшето си богословско образование поради трагичните събития в неговия живот, както ще видим по-нататък.

Задомил се за Люба Бачева от Ихтиман, която произхождала от богат род. Баща ѝ бил собственик на лимонадена фабрика. Имали две деца: Стоян, роден през 1939 г., и Виолета, родена през 1941 г.

Приел свещенство и служил в Ихтиман няколко години преди 9-ти септември 1944 г. Развил многостранна духовна дейност. Пеел много хубаво. Композирал църковни песнопения и ръководел църковното братство. Преподавал вероучение в училище. Отзивите за него са много ласкави.

Но стихията при установяването на „народната власт“ не пощадила този прекрасен човек и даровит свещенослужител. Времето било „сложно“. От Ихтиман имало двадесетина човека, все от интелигенцията, които били съдени от „народния съд“ и убити жестоко. Извели ги извън града и ги убили.

Това дълбоко покрусило отец Иван. Между тях бил и братът на презвитера Люба. Той искал да извърши опелото им. Много добре знаел, че това трябва да стане тайно. Мястото на убийството било известно. Трябвало да отиде там прикрито. Затова той тръгнал да пътува за София. Като стигнал до Вакарел, слязъл, както се предполага, и се отправил към лобното място. Но бил забелязан, защото властта бдяла да не се разкрива злодеянието, което уронва престижа ѝ.

Сметнало се, че щом съчувства на народни врагове, и той е народен враг. „Пазещите реда“ го арестували. Те без това искали да го премахнат като свещеник, който пречи на атеистичната им пропаганда. Сега вече имали повод за това. Убили го жестоко. После за подигравка и за да сплашат вярващите от града, го донесли мъртъв на площада в Ихтиман. Виждало се, че от кръста нагоре бил обгорен. Презвитерата, като го видяла, от мъка припаднала.

Трагедията била неизказана. Разбрало се, че той бил заливан с газ и после

запален. Мъките му са били неописуеми. След това вдигнали тялото му и отец Иван „изчезнал безследно“. Предполага се, че е върнат при избитите. Гробът му до днес не се знае. Близките искали да си го погребат, но не им позволили. Вярващите от града изгубили най-добрия си духовен пастир. Той умрял мъченически, изпълнявайки своя свещенически дълг. Това станало през 1946 година, когато бил на 30 години.

Жестоката смърт на отец Иван не задоволила убийците. За да няма кой да им напомня за злодеянието, те интернирали презвитера Люба и двете деца Стоян и Виолета в Самоков. А тя, за да изхранва сирачетата, се принудила да работи в текстилната фабрика. Задомила се втори път за Георги Абаджиев и променила фамилното си име. Двете деца останали верни на паметта на скъпия си баща и на бележития род Хаджийски, и не си променили имената.

Те страдали много като деца на убит свещеник. Стоян бил много умен и трудолюбив. Той смятал, че само по молитвите на своя баща мъченик успял да завърши Висшия институт за народно стопанство във Варна. Започнал да работи в комбинат „Марица“ в Пловдив. Обичал професията си и искал да се усъвършенства в нея, но не му позволили. В досието му пишело, че е син на „убит свещеник – върл фашист“.

Странна била съдбата на сестра му Милка. Дъщеря на убит свещеник и съпруга на консул. Не срещнала трудности в живота, но мъката по скъпия ѝ баща не затихнала. Сега старица на легло, тя се затруднява да говори по този въпрос. Само казва: „Баща ми беше прекрасен човек и свещеник. Той нямаше никаква вина. Убиха го лоши хора“.

И внуците на отец Иван са горди, че са потомци на такъв достоен свещенослужител. Любомир е син на Стефан Хаджийски. Вълнуващ е разказът му за неговия дядо. Той е наследил черти от неговата висока духовност. Това се долавя, когато говори за убийците му. Не се озлобява, а ги жали, защото са „много нещастни“. От разказа му за неговия път в живота се разбира, че и той като дядо си обича да прави на всички само добрини. Дълбоко развълнуван, разказа следния случай: От Самоков семейството на Люба се преместило в Пловдив. След като Любомир завършил ВИНС във Варна, и той се прибрал там.

Баща му Стоян заболял тежко и той го отвел в болницата в София. Там починал. Любомир тръгнал от Пловдив за София, за да го прибере и погребее в Пловдив. Във влака нахлули в мисълта му скъпи спомени. Слязъл на гара Вакарел и решил да потърси мястото, където е бил убит дядо му. То било,

както се говорело от всички, там, където сега е мотел „Ихтиман“, на 2-3 км от него, по магистралата. Отишъл там да се поклони и да каже на дядо си, че синът му Стоян е починал. Той бил само на 7 години, когато убили баща му. Скъпа била паметта за отец Иван в близките му, дори и в тези потомци, които никога не са го виждали.

Любомир съхранява родословното дърво на рода Хаджийски. Там с особена почит е отбелязано името на свещеник Иван. Той пази още кръста, е който отецът благославял богомолците. Рядка изработка от метал и от двете страни има вдлъбнатини, в които са разположени дървени кръстчета с разпятието на Иисус Христос. По мнението на специалисти той бил изработка на монаси от Рилския манастир. Любомир пази още Библията на дядо си с изтрети от употреба корици.

С тези скъпоценни вещи той смята, че е най-щастливият потомък на отец Иван. Съхранява ги като скъпа светиня. Когато разказва за него, той се спира от време на време развълнуван и пак продължава. Смята, че неговият дух е крепил и крепи във вяра и добротворство всички в рода. Мъчителите убили тялото на отец Иван Хаджийски, но до духа му не се докоснали. А той е жив и увенчан на небесата е нетленния венец на велико свещеномъченичество.

По разказа на Любомир Стоянов Хаджийски – внук на отец Иван по баща, предадени на 05. 08. 2011 г. в София, кв. Манастирски ливади, ул. „Лъвски рид“ № 10.

Изображение: стенопис на храм “Успение Богородично” в Ихтиман.

„Български свещеници пострадали за вярата в най ново време“, Том 11

hristianstvo.bg